

Răbdarea lui Dumnezeu

De departe s-a scris mai puțin despre acest lucru decât despre celelalte excelențe virtuți ale caracterului Divin. Nu puțini din cei care au scris pe larg despre atributele Divine au trecut peste răbdarea lui Dumnezeu fără nici un comentariu. Nu este ușor să sugerezi un motiv pentru acest lucru, căci cu siguranță îndelunga răbdare a lui Dumnezeu face parte la fel de mult din perfecțiunile Divine ca și înțelepciunea, puterea sau sfințenia, și la fel de mult trebuie admirată și respectată de noi. Este adevărat că actualul termen nu-l vom găsi într-o concordanță la fel de frecvent ca și pe celelalte, dar gloria acestei acestui har însuși strălucește pe aproape toate paginile Scripturii. Cu siguranță că pierdem mult dacă nu medităm în mod frecvent la răbdarea lui Dumnezeu și nu ne rugăm cu toată sinceritatea ca inimile și căile noastre să fie cu totul conformate la aceasta.

Probabil, motivul principal pentru care așa de mulți scriitori au eșuat în a ne da ceva, separat despre răbdarea lui Dumnezeu a fost dificultatea de a face diferența dintre acest atribut și bunătatea și mila Divină, în special ultimul. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este menționată întotdeauna în legătură cu harul și mila Sa, așa cum putem vedea consultând Exodul 34:6, Numeri 14:18, Psalmul 86:15, etc. Că *răbdarea* lui Dumnezeu este într-adevăr o dovadă a *milei* Sale, de fapt este o cale prin care se manifestă frecvent, nu poate fi contestată; dar că ar fi una și aceeași virtute, și că nu trebuie să fie separate, nu putem fi de acord. S-ar putea să nu fie ușor să facem o deosebire între ele, cu toate acestea, Scriptura ne dă motive din plin să afirmăm unele lucruri despre una pe care nu le putem afirma despre cealaltă.

Stephen Charnock, puritanul, definește răbdarea lui Dumnezeu, până la un punct, astfel:

Este o componentă a bunătății și milei Divine, totuși diferă de amândouă. Dumnezeu fiind cea mai mare bunătate, are cea mai mare blândețe; blândețea însoțește întotdeauna adevărata bunătate, și cu cât bunătatea este mai mare și blândețea este mai mare. Cine este așa de sfânt ca și Hristos și cine este așa de blând? Încetineala la mânie a lui Dumnezeu este o ramură a milei Sale: „Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate” (Ps.145:8). Diferă de milă în următorul aspect: mila respectă creatura ca mizerabilă, răbdarea respectă creatura ca și criminală; milei îi pare rău de creatură în mizeria ei, răbdarea îndură păcatul care a produs mizeria, și dă naștere la mai mult.

Personal aș defini răbdarea Divină ca și puterea de control pe care Dumnezeu Și-o exercită asupra Sa, făcându-L să îndure pe cei răi și să rabde atât de mult încât să nu-i pedepsească încă . În Naum 1:3 citim „Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie;” despre care domnul Charnock spune,

Oamenii importanți în lume sunt iuți la mânie, și nu le este așa de ușor gata să ierte o jignire sau să aibă răbdare cu cel care îi jignește, ca și unul dintr-o clasă socială mai joasă. Este lipsa de stăpânire de sine care îl determină să facă lucruri necuviincioase atunci când este provocat. Un prinț care-și poate înfrâna pasiunile este rege peste sine însuși cât și peste supușii lui. Dumnezeu este încet la mânie *pentru că* este de o mare tărie. El nu are mai puțină putere asupra Sa decât are asupra creaturilor Sale.

Aici, cred, răbdarea lui Dumnezeu se distinge cel mai clar de mila Sa. Deși creatura

beneficiază din aceasta, răbdarea lui Dumnezeu Îl respectă mai ales pe El, este o anumită limită pusă deasupra faptelor Sale prin voia Sa; în timp ce mila Sa se îndreaptă toată asupra creaturii. Răbdarea lui Dumnezeu este acea virtute care îl face să sufere mult fără să se răzbune imediat. El are puterea de a răbda cât și puterea de a judeca. Astfel cuvântul din ebraică pentru dumnezeiasca îndelunga răbdare se traduce prin „încet la mânie” în Neemia 9:17, Psalmul 103:8, etc. Asta nu pentru că ar exista patimi în natura divină, dar înțelepciunea și voia lui Dumnezeu își găsesc plăcerea să acționeze cu demnitatea și cumpătarea care se potrivesc cu solemnitatea măreției Sale.

În sprijinul definiției noastre de mai sus vrem să arătăm că aceasta a fost virtutea din caracterul divin la care a apelat Moise când Israel a păcătuit foarte grav la Cadeș-Barnea provocându-l pe Iehova așa de serios. Domnul a spus slujitorului Său, îi voi lovi cu boală și îi voi dezmoșteni. Apoi, mijlocitorul care Îl prefigurează pe Hristos, a pledat: „Acum, să se arate *puterea* Domnului în mărima ei, cum ai spus când ai zis: Domnul este încet la mânie”, etc. (Num. 14:17,18). Astfel îndelunga sa răbdare este „puterea” Sa de stăpânire de sine.

Din nou, în Romani 9:22 citim: „Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire...?” Dacă Dumnezeu ar fi spart îndată în bucăți aceste vase osândite, puterea Sa de autocontrol nu ar fi fost atât de clar arătată. Îngăduind ticăloșia lor și stăpânindu-Și pedeapsa așa de mult, puterea Sa de a răbda este glorios demonstrată. Este adevărat, că cel rău interpretează diferit îndelunga Sa răbdare—„Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.” (Ecl. 8:11)—dar ochiul miruit adoră ceea ce ei folosesc în mod abuziv.

„Dumnezeul răbdării” (Rom. 15:5) este unul din titlurile divine. Divinitatea este astfel denumită, în primul rând, pentru că Dumnezeu este atât Autorul cât și Obiectul harului răbdării în omul sfânt. În al doilea rând, pentru că aceasta este ce este El în Sine Însuși: răbdarea este una dintre perfecțiunile Sale. În al treilea rând, ca și un exemplu pentru noi: „Astfel dar, ca niște *aleși ai lui Dumnezeu*, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu *îndelungă răbdare*.” (Col. 3:12). Și din nou: „Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți.” (Ef. 5:1). Când ești tentat să fii dezgustat de slăbiciunea altuia sau să te răzbuni pe acel ce ți-a greșit, amintește-ți nemărginita și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu cu tine.

Răbdarea lui Dumnezeu se *manifestă* în atitudinea Sa față de păcătoși. Cât de remarcabil a fost arătată oamenilor înainte de Potop. Când omenirea degenerase și toată făptura fusese coruptă, Dumnezeu nu i-a distrus înainte de a-i avertiza. El „era în așteptare” (1Pet. 3:20), probabil nu mai puțin de o sută două zeci de ani (Gen. 6:3), timp în care Noe a fost un „propovăduitor al neprihănirii” (2Pet. 2:5). Așa că, mai târziu, când Neamurile nu doar au venerat și slujit făptura mai mult decât pe Creator, dar de asemenea comițând fapte josnice împotriva firii (Rom. 1:19-26), și în felul acesta depășind măsura nelegiuirilor lor, totuși în loc să-Și scoată sabia pentru exterminarea acestor răzvrătiți, Dumnezeu „a lăsat pe toate Neamurile să umble pe căile lor” și le-a dat „ploi din cer și timpuri roditoare”(F. Ap. 14:16,17).

Răbdarea pe care Dumnezeu a exercitat-o și a manifestat-o asupra poporului *Israel* a fost extraordinară. La început, El „le-a suferit purtarea” timp de aproape patruzeci de ani în pustie (F. Ap. 13:18). Mai târziu, când au intrat în Canaan, dar au urmat obiceiurile rele

ale popoarelor din jurul lor și au devenit idolatri, deși Dumnezeu i-a pedepsit aspru, El nu i-a distrus cu totul, dar în suferința lor, a ridicat izbăvitori pentru ei. Când nelegiuirea lor a ajuns așa de mare încât numai un Dumnezeu al infinitei răbdări putea să-i suporte, El, în ciuda acestor lucruri, i-a cruțat mulți ani, până când a îngăduit să fie luați robi în Babilon. În cele din urmă, când răzvrătirea lor înaintea Lui a culminat prin crucificarea Fiului Său, El a așteptat patruzeci de ani înainte de a-i trimite pe romani împotriva lor și aceasta numai după ce ei s-au judecat singuri „nevrednici de viața veșnică” (F. Ap. 13:46).

Cât de minunată este răbdarea lui Dumnezeu cu lumea de azi. În toate părțile oamenii păcătuiesc cu mână largă. Legea divină este călcată în picioare și Dumnezeu Însuși este disprețuit. Este cu adevărat uimitor cum El nu-i lovește de moarte pe acei care Îl sfidează cu nerușinare. De ce El nu distruge dintr-o dată pe necredinciosul îngâmfat și blasfematorul obraznic așa cum a făcut cu Anania și Safira? De ce nu face El pământul să-și deschidă gura să înghită persecutorii poporului Lui, astfel încât, la fel ca Datan și Abiram, aceștia să se coboare de vii în Abis? Cum rămâne cu apostata lume creștină, unde orice formă a păcatului este tolerată și practică sub acoperirea sfântului nume a lui Cristos? De ce mânia cea dreaptă a Cerului nu pune capăt acestor scârboșenii? Un singur răspuns este posibil: pentru că Dumnezeu suferă cu „multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire.”

Și ce putem spune despre scriitor și cititor? Să ne analizăm propriile noastre vieți. Nu a trecut mult timp de când *noi* ne alăturasem mulțimii în a face rău, neavând nici o preocupare pentru gloria lui Dumnezeu și trăiam doar pentru a ne mulțumi pe noi. Cât de răbdător ne-a suferit El purtarea noastră netrebnică! Și acum când harul ne-a smuls ca și tăciunile din foc, dându-ne un loc în familia lui Dumnezeu și născându-ne pentru o veșnică moștenire în slavă, cât de josnic Îl răsplătim. Cât de superficială este mulțumirea noastră, cât de tardivă ascultarea noastră, cât de frecvente sunt căderile noastre! Un motiv pentru care Dumnezeu suferă ca firea pământească să rămână în credincios este pentru că El să-și arate „îndelungă răbdare pentru voi” (2 Petru 3:9). Deoarece acest atribut divin se manifestă numai în lumea aceasta, Dumnezeu folosește ocazia să-o arate față de ai Lui.

Fie ca meditația noastră asupra acestei virtuți divine să ne înmoaie inimile, să ne sensibilizeze conștiința, și fie să învățăm în școala experienței sfinte „răbdarea sfinților”, cu alte cuvinte, supunere față de voia divină și continuarea umblării în fapte bune. Haideți să căutăm cu toată sinceritatea harul să ne luăm după această excelență divină. „Voi fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48): în textul imediat următor Cristos ne îndeamnă să ne iubim dușmanii, să-i binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, să facem bine celor ce ne urăsc. Dumnezeu îndură mult pe cei răi fără a ține seama de mulțimea păcatelor lor, și ar trebui ca noi să dorim a ne răzbuna pentru o singură jignire?

Traducerea: numaiharul.org